

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

บทสรุปและข้อเสนอแนะจากรายงานของคณะทำงานผู้เชี่ยวชาญ เรื่อง ความเป็นหุ้นส่วนระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วนเพื่อสนับสนุนเงินทุนและพัฒนาความมั่นคงอาหารและโภชนาการภายใต้กรอบวาระการพัฒนา ปี ค.ศ. 2030

Summary and Recommendations of the High Level Panel of Experts Report on Multistakeholder Partnerships to Finance and Improve Food Security and Nutrition in the Framework of the 2030 Agenda

บทสรุป

- ปัจจุบันประเด็นความมั่นคงอาหารและโภชนาการมีความซับซ้อนและเชื่อมโยงหลายมิติ ต้องอาศัยการบูรณาการหลายภาคส่วนในการดำเนินงาน โดยรวบรวมทรัพยากร องค์ความรู้ และความเชี่ยวชาญจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่หลากหลายไว้ด้วยกัน
- วาระการพัฒนาย่างยั่งยืนปี ค.ศ. 2030 ไม่เพียงแต่เป้าหมาย SDGs เท่านั้น แต่ยังรวมถึงแนวทางในการบรรลุเป้าหมาย SDGs อีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเป้าหมายที่ 17 ที่สนับสนุน “การเพิ่มความร่วมมือระดับโลกเพื่อการพัฒนาย่างยั่งยืน จากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วน” (Multi-Stakeholder Partnership: MSP) เป็นแนวทางในการดำเนินการตามวาระการพัฒนาย่างยั่งยืน นอกจากนี้ ยังได้มีการเชิญภาครัฐและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ดำเนินการ “ขับเคลื่อนและแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ แบ่งปันความเชี่ยวชาญ เทคโนโลยี และทรัพยากรทางการเงิน เพื่อสนับสนุนความสำเร็จของเป้าหมาย SDGs ในทุกประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศกำลังพัฒนา”
- เมื่อเดือนตุลาคม 2559 ที่ประชุม CFS จึงได้ขอให้ High Level Panel Experts (HLPE) ว่าด้วยเรื่องความมั่นคงอาหารและโภชนาการ จัดทำรายงานเรื่อง “ความเป็นหุ้นส่วนระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วนในการสนับสนุนเงินทุนและพัฒนาความมั่นคงอาหารและโภชนาการ ภายใต้กรอบวาระการพัฒนา ปี ค.ศ. 2030” เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการประชุม CFS ครั้งที่ 46 ในเดือนตุลาคม 2561
- ปัจจุบัน ยังมีข้อถกเถียงกันเกี่ยวกับบทบาทของ MSP ที่มีความสำคัญมากขึ้นต่อการบริหารจัดการอาหารในหลายระดับ ในเรื่องกรอบแนวคิดในการนิยามองค์ประกอบที่สำคัญของ MSP เช่น ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและหุ้นส่วน โดยนักวิทยาศาสตร์และผู้มีบทบาทอื่นๆ ได้ตั้งคำถามถึงผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ข้อจำกัดของประสิทธิภาพ จนถึงความสำคัญของ MSP ว่าจะเป็นแนวทางที่เหมาะสมในการมีส่วนช่วยในการสนับสนุนเงินทุนและปรับปรุงความมั่นคงอาหารและโภชนาการได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ และยังได้ตั้งข้อสงสัยถึงคุณสมบัติของ MSP ในการมีส่วนช่วยต่อการบรรลุสิทธิในการเข้าถึงอาหารอย่างเพียงพอ ด้วยเหตุนี้ รายงานฉบับนี้จึงได้แสดงให้เห็นว่า MSP ควรจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นแนวทางดำเนินการมากกว่าจะเป็นเป้าหมาย เนื่องจาก MSP ไม่ได้แก้ไขได้ทุกเรื่อง

- รายงานของ HLPE ฉบับนี้ แสดงให้เห็นว่าเรื่อง MSP เป็นประเด็นที่เพิ่งเกิดขึ้นมาไม่นาน ทำให้หลักฐานและข้อมูลยังมีอยู่จำกัด ทำให้เป็นการยากที่จะค้นหาข้อมูล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของงบประมาณ การให้เงินทุน และผลกระทบ โดยข้อมูลด้าน MSP ส่วนใหญ่เป็นข้อมูลที่แต่ละประเทศรายงานด้วยตนเอง โดยที่ยังไม่มีการตรวจสอบหรือได้รับการยอมรับจากภายนอก จึงจำเป็นต้องมีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมเพื่อสร้างแหล่งข้อมูลที่ครอบคลุมในเรื่อง MSP และผลที่จะได้จากการดำเนินการ
- ด้วยเหตุผลข้างต้น รายงานฉบับนี้จึงไม่สามารถให้ผลการวิเคราะห์ที่สมบูรณ์ในทุกประเด็น แต่จะเป็นการสร้างความชัดเจนในเรื่องของแนวคิดและวิเคราะห์อุปสรรคที่สำคัญ โดยอ้างอิงจากหลักฐานข้อมูล และข้อสังเกตที่ดีที่สุดที่มีอยู่ อีกทั้ง รายงานฉบับนี้ไม่สามารถให้รายละเอียดและผลการประเมินการดำเนินงานด้าน MSP ทั้งหมดที่มีอยู่ได้ แต่จะเป็นการให้ข้อเสนอแนะคุณสมบัติที่สำคัญที่จะทำให้ภาครัฐและผู้มีบทบาทอื่นๆ ที่ไม่ใช่ภาครัฐสามารถทำการประเมินด้วยตนเอง และสามารถกำหนดแนวทางในการปรับปรุงได้ด้วยตนเอง
- เนื้อหาและข้อเสนอแนะของรายงานฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ภาครัฐและผู้ที่มีบทบาทที่ไม่ใช่ภาครัฐสามารถปรับปรุงการมีส่วนร่วมของ MSP ที่มีต่อการบรรลุสิทธิในการได้รับอาหารอย่างเพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความโปร่งใสและตรวจสอบได้ รวมถึงการปรับปรุงกระบวนการเรียนรู้ผ่านการแลกเปลี่ยนและสร้างองค์ความรู้

บริบทและคำนิยาม

1. ภาวะทุพโภชนาการทุกรูปแบบ (การขาดสารอาหาร การขาดแร่ธาตุ น้ำหนักเกิน และโรคอ้วน) มีผลกระทบต่อทุกประเทศ ไม่ว่าจะมียาได้ต่ำ ปานกลาง หรือสูง ซึ่งจากการรายงานของ HLPE ครั้งที่ผ่านมามีแสดงให้เห็นว่าจำเป็นต้องมีการดำเนินการเพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลงตลอดทั้งระบบอาหาร เพื่อพัฒนา 4 เสาหลักของความมั่นคงอาหาร (การมีอยู่ของอาหาร การเข้าถึงอาหาร การใช้ประโยชน์จากอาหาร และความมีเสถียรภาพ) และการบรรลุสิทธิในการได้รับอาหารอย่างเพียงพอ
2. ผู้มีอำนาจตัดสินใจและผู้บริจาคหลายรายได้ชี้ว่า การที่ภาครัฐหมดอำนาจในระดับประเทศและการขาดเงินทุนสนับสนุนในระดับระหว่างประเทศ ทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องเพิ่มบทบาทของภาคเอกชนในการสนับสนุนเงินทุนให้กับ SDGs และความมั่นคงอาหาร โดยเห็นว่า MSPs เป็นแนวทางหนึ่ง ที่เป็นไปได้ในการต่อรองเพื่อขอเงินทุนสนับสนุนเพิ่มเติม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับกองทุนการกุศล เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของภาครัฐต่อ SDGs อย่างไรก็ตาม ภาครัฐยังคงเป็นผู้รับผิดชอบสูงสุดในการกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อขจัดความหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ ด้วยเหตุนี้จึงจะต้องมีความมุ่งมั่นของภาครัฐและส่งเสริมการลงทุนจากเอกชนเพื่อความมั่นคงอาหารและโภชนาการ รวมถึงการพัฒนาที่ยั่งยืน อุปสรรคที่สำคัญคือการประสานงานระหว่างผู้มีส่วน

ได้ส่วนเสียทุกภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐหรือเอกชน โดยใช้กลไกการบริหารงานที่เหมาะสม เพื่อให้สามารถผลิตสินค้าสาธารณะที่มีความสำคัญอย่างความมั่นคงอาหารและโภชนาการได้

3. ความต้องการเงินทุนสนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืน จำแนกได้ 3 กลุ่ม (1) การลงทุนเพื่อตอบสนองความต้องการพื้นฐาน (การจัดความยากจนและหิวโหย พัฒนาสุขอนามัยและการศึกษา การสร้างช่องทางเข้าถึงพลังงาน และส่งเสริมความเท่าเทียมทางเพศ) (2) การลงทุนเพื่อตอบสนองความต้องการเพื่อพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน (ซึ่งรวมถึงโครงสร้างพื้นฐานและการพัฒนาชนบท) และ (3) การลงทุนเพื่อแก้ไขความท้าทายในระดับโลก (ซึ่งรวมถึงการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม) และการผลิตสินค้าสาธารณะในระดับโลก
4. รายงาน World Investment Report ของ UNCTAD ปี 2557 ประมาณการว่า ประเทศกำลังพัฒนาทั่วโลกยังขาดการลงทุนในการดำเนินการเพื่อบรรลุ SDGs ประมาณ 2.5 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งเมื่อเทียบกับระดับของการลงทุนในปัจจุบันแล้ว (1.4 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ) ยังมีช่องว่างอยู่มาก อย่างไรก็ตาม ควรคำนึงว่า (1) SDGs แต่ละเป้าหมายมีความเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน ซึ่งการดำเนินการแบบบูรณาการจะสามารถทำให้แต่ละภาคส่วนดำเนินการไปด้วยกันและลดความต้องการเงินทุน (2) ต้นทุนจากการไม่ดำเนินการนั้นสูงกว่าต้นทุนการดำเนินการเพื่อแก้ไข (3) การเปลี่ยนแปลงการจัดสรรงบประมาณที่มีอยู่แม้แต่เพียงนิดเดียวก็สามารถมีผลต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนและความมั่นคงอาหารอย่างเห็นได้ชัด โดยสรุปคือ สิ่งท้าทายนั้นไม่ได้มีเพียงแค่การระดมทรัพยากรเพิ่มเติมเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการปรับปรุงการประสานงาน และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่ในการสนับสนุนความมั่นคงอาหารและการบรรลุวาระ SDGs ปี ค.ศ. 2030
5. การเพิ่มเงินทุนสนับสนุนเพื่อลดช่องว่างดังกล่าว ต้องอาศัยการประสานงานของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วน และการใช้แหล่งเงินทุนที่มีอยู่อย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นแหล่งเงินทุนของประเทศหรือระหว่างประเทศ ภาครัฐหรือเอกชน เงินบริจาคหรือเพื่อการพาณิชย์ ภายใต้บริบทดังกล่าวทำให้ประเด็นด้าน MSPs ได้ถือกำเนิดขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา ในฐานะที่เป็นทางเลือกใหม่ในการบริหารจัดการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในหลายๆ ระดับ ถึงแม้ว่ากระบวนการตัดสินใจโดยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมนั้นมีมาก่อนแนวคิด MSPs และได้ถูกนำไปใช้ในหลายสถานการณ์แล้วก็ตาม
6. คำว่า “ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย” มักจะใช้เรียกบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มี “ส่วนได้ส่วนเสีย” เช่น มีผลประโยชน์ ไม่ว่าจะเป็นตัวเงินหรือไม่ก็ตามต่อประเด็นที่กำลังพูดถึง และใช้เรียกบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ได้รับผลกระทบหรือสามารถสร้างผลกระทบต่อประเด็นที่กำลังพูดถึง รวมถึงองค์กรที่เข้าร่วมประเด็นที่กำลังพูดถึงไว้ในเป้าหมายหรือพันธกิจขององค์กร อย่างไรก็ตาม เนื่องจากแนวคิดของ “ผู้มีส่วนได้เสีย” ยังมีความแตกต่างกันในเรื่องสิทธิ บทบาท ความรับผิดชอบ ผลประโยชน์ แรงจูงใจ อิทธิพล และอำนาจทางกฎหมาย จึงมีหลายฝ่ายที่เรียกร้องให้ใช้คำว่า “ผู้มีบทบาท” แทน โดยแย้งว่าเมื่อพิจารณาในมุมมองของสิทธิมนุษยชนแล้ว ควรจะมีการแบ่งแยกให้ชัดเจนและหว่าง “ผู้ถือครอง

สิทธิ” และ “ผู้ปฏิบัติหน้าที่” (ซึ่งส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ภาครัฐหรือองค์กรระหว่างประเทศ) ซึ่งแต่ ละกลุ่มมีหน้าที่ในการให้ความเคารพ ค้ำครอง และดำเนินการตามสิทธิในการได้รับอาหารอย่าง เพียงพอ

7. บทความวิชาการมักจำแนกกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ โดยจำแนกจากสถานะทาง กฎหมาย ประกอบด้วย ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ถึงแม้ว่าการจำแนกดังกลุ่มจะเป็น การแบ่งกลุ่มแบบคร่าวๆ เนื่องจากยังแบ่งกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียแยกย่อยได้อีก แต่การแบ่งกลุ่ม คร่าวๆ 3 กลุ่มนี้จะใช้ให้เห็นภาพกว้าง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการอภิปรายเชิงนโยบาย
 8. MSPs สามารถช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดำเนินการได้จริง และบางครั้งเป็นความสัมพันธ์ในระยะยาว รวมทั้งทำให้เกิดการเจรจา และสร้างความเชื่อมั่นระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยการแบ่งปัน ทรัพยากร ความรับผิดชอบ ความเสี่ยง และผลประโยชน์ ทำให้เกิดความเป็นหุ้นส่วนในการบรรลุ เป้าหมายร่วมกัน ด้วยเหตุนี้ ควรจำแนก MSPs ออกจากความร่วมมือและการทำสัญญาแบบครั้งคราว ที่ความร่วมมือสิ้นสุดเมื่อหมดสัญญา นอกจากนี้ ควรจะจำแนก MSPs ออกจากเวทีหารือเชิงนโยบาย หลายภาคส่วนโดยทั่วไปตามคุณสมบัติดังนี้ (1) สามารถเข้าร่วมได้อย่างเสรีหรือเข้าร่วมเพราะ กฎหมาย นั่นคือไม่มีการคัดเลือกสมาชิกกันเองภายใน (2) อำนาจตัดสินใจอยู่ในมือภาครัฐเพียงผู้เดียว เนื่องจากคุณสมบัติดังกล่าวจะมีผลอย่างมากต่อความเชื่อมั่นและตรวจสอบได้ของความร่วมมือ
 9. ด้วยเงื่อนไขดังกล่าว จึงควรจะนิยาม MSPs ว่าเป็น “ความร่วมมือระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจาก 2 ภาคส่วนขึ้นไป (ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม) โดยรวบรวมทรัพยากรไว้ด้วยกัน แบ่งปัน ความเสี่ยงและความรับผิดชอบ เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาาร่วมกัน เพื่อรับมือกับข้อพิพาท สร้าง วิสัยทัศน์ร่วมกัน บรรลุเป้าหมายร่วมกัน บริหารจัดการทรัพยากรร่วมกัน และ/หรือให้ความคุ้มครอง และสร้างผลลัพธ์ที่เป็นผลประโยชน์ต่อส่วนรวม”¹ รายงานฉบับนี้จะให้ความสำคัญต่อเรื่องที่ว่า MSPs ในระบบอาหารจะสามารถมีส่วนช่วยปรับปรุงความมั่นคงอาหารและโภชนาการ ทั้งในทางตรงและ ทางอ้อมอย่างไร
- ¹ ภายใต้คำจำกัดความนี้ “ผลประโยชน์ร่วมกัน” คือผลประโยชน์ร่วมกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียใน MSPs ในขณะที่ “ผลประโยชน์ส่วนรวม” คือผลประโยชน์ของทั้งสองฝ่าย ไม่ว่าจะมีส่วนใน MSPs หรือไม่ก็ตาม อย่างไรก็ตาม อาจจะมี ข้อขัดแย้งระหว่าง “ผลประโยชน์ร่วมกัน” และ “ผลประโยชน์ส่วนรวม” ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญของ MSPs
10. เนื่องจากหลายฝ่ายมีความเห็นว่า MSPs เป็นแนวทางที่มีศักยภาพในการดำเนินการตามวาระ การพัฒนาที่ยั่งยืน ผู้มีบทบาทบางรายได้เริ่มมองว่าจะสามารถประยุกต์ใช้ MSPs เพื่อปรับปรุง ประสิทธิภาพทางการเงินและความมั่นคงอาหารได้อย่างไร ในขณะที่เดียวกัน ผู้มีบทบาทบางรายยังมี ข้อกังขาถึงความสำคัญของ MSPs และมองว่าควรจะมีการพิจารณาแนวทางการจัดสรรงบประมาณ กันใหม่มากกว่า

11. ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีมุมมองที่แตกต่างกันต่อศักยภาพและข้อจำกัดของ MSPs ในกรณีที่ประสบปัญหาทางการเงิน บางประเทศก็อาจจะมองว่า MSPs เป็นเครื่องมือในการระดมทุนเพิ่มเติม รวมถึงการระดมทุนจากเอกชนเพื่อบรรลุเป้าหมายสาธารณะ ผู้มีบทบาทภาคเอกชนบางรายอาจจะมองว่าเป็นแนวทางในการสร้างผลกระทบต่อภาคตัดสินใจและนโยบายของประเทศ และเป็นการสร้างชื่อเสียงให้ตนเอง ผู้มีบทบาทจากภาคประชาสังคมบางท่านอาจจะเห็นว่าเป็นแนวทางในการเพิ่มอำนาจให้กับกลุ่มคนชายขอบและผู้ยากไร้ รวมถึงการสร้างความรู้ให้กับภาคเอกชนในการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ภายใต้บริบทดังกล่าว รายงานฉบับนี้จะพิจารณาผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ข้อจำกัด และการมีส่วนร่วมของ MSPs ในฐานะแนวทางใหม่ในการบริหารจัดการเพื่อความมั่นคงอาหารและโภชนาการ การพัฒนาที่ยั่งยืน

การวางแผน MSPs และความหลากหลายของ MSPs

12. MSPs เป็นแนวทางที่เพิ่งเกิดขึ้นใหม่ ทำให้หลักฐานและข้อมูลด้าน MSPs ยังคงมีอยู่จำกัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลด้านการเงิน งบประมาณ และผลกระทบ และต้องอาศัยการประเมินด้วยตนเอง ซึ่งเป็นข้อมูลที่ยังไม่มีการตรวจสอบจากภายนอก ดังนั้น เพื่อให้สามารถจัดหมวดหมู่ MSPs ได้อย่างเหมาะสม HLPE จึงเสนอแนะว่า ในช่วงการหารือจัดทำ Zero Draft ของรายงาน ควรจะมีการจัดทำแบบสอบถามเพื่อช่วยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถประเมินการดำเนินการด้าน MSPs ของตนเองได้โดยใช้วิธีการเดียวกัน
13. แบบสอบถามดังกล่าวจะใช้เป็นข้อมูลคุณสมบัติในการกำหนด MSPs ประกอบด้วย (1) หัวข้อหลักในการดำเนินงานของประเทศ (2) ขอบเขต (ท้องถิ่น ประเทศ หรือระดับโลก) ภูมิภาค (เช่น ประเทศหรือภูมิภาค) (3) โครงสร้างและองค์กร (องค์ประกอบ สถานะทางกฎหมาย โครงสร้างการบริหาร และผู้แทน) (4) โครงสร้างทางการเงิน และ (5) พื้นที่หลักในการดำเนินการ
14. HLPE ได้ระบุ 5 พื้นที่หลักในการดำเนินการของ MSP ได้แก่ (1) การร่วมกันสร้างองค์ความรู้และการสร้างศักยภาพ (2) การสนับสนุนและแรงจูงใจ (3) การตั้งมาตรฐาน (4) การดำเนินการ (5) การระดมทุนและขับเคลื่อนทรัพยากร ซึ่งทั้ง 5 พื้นที่ในการดำเนินการนั้นยังสามารถพัฒนาได้เพิ่มเติม โดย MSPs สามารถดำเนินการได้ในหลายพื้นที่และได้ผลลัพธ์ที่หลากหลาย การกำหนดพื้นที่ดำเนินการดังกล่าวจะช่วยให้ผู้ดำเนินการและผู้ตัดสินใจสามารถค้นหา MSPs ที่กำลังประสบปัญหาและโอกาสคล้ายๆ กันในเรื่องการเสริมสร้างความมั่นคงอาหาร โดยรายงานฉบับนี้จะแสดงให้เห็นภาพของ MSPs ของแต่ละพื้นที่การดำเนินการโดยอาศัยการดำเนินการ MSPs ที่มีอยู่แล้ว
15. MSPs สามารถมีบทบาทหลักในการร่วมกันสร้างองค์ความรู้และเสริมสร้างศักยภาพ เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงอาหารและโภชนาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การรวบรวมและแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์ MSPs ดังกล่าวนั้นมีมานานแล้ว และมีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่หลากหลายที่นอกเหนือจากสถาบันศึกษาเข้าร่วม เช่น การร่วมกันวิจัยและพัฒนา การดำเนินการ MSPs ดังกล่าวจะครอบคลุม

สถาบันวิจัยของทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงองค์กรของเกษตรกร ผู้ผลิตอาหาร และผู้บริโภค จาก การพิจารณามุมมองที่หลากหลายและองค์ความรู้ที่แตกต่างกันจะทำให้ MSPs สามารถเป็นเครื่องมือ ในการร่วมกันผลิตองค์ความรู้ในรูปแบบใหม่ โดยใช้วิธีการวิจัยและพัฒนาที่โปร่งใส ทุกระเบียบ และ มีส่วนร่วม

16. MSPs สามารถมีบทบาทในการสนับสนุนและการรณรงค์ทั้งในระดับโลก ระดับภูมิภาค และ ระดับประเทศด้วยการสร้างความตระหนักรู้ต่อประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงอาหารและ โภชนาการ และแนะนำแนวทางที่เป็นไปได้ในการพัฒนาระบบอาหารที่ยั่งยืน โดยสานต่อจาก ทรัพยากรและความเชี่ยวชาญของหุ้นส่วนทุกคนที่มีส่วนร่วม โดยในปัจจุบันมีการดำเนินการ MSPs เช่นนี้เกิดขึ้นแล้ว ทั้งที่ภาครัฐเป็นผู้นำหรือที่ภาคเอกชนเป็นผู้นำในการดำเนินการ
17. การตั้งมาตรฐานเป็นประเด็นสำคัญที่ได้มีการดำเนินการใน MSPs มาหลายทศวรรษ โดยในปัจจุบันได้มี มาตรการใหม่ๆ เกิดขึ้น โดยเป็นมาตรการที่ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม ร่วมมือกับภาครัฐและ องค์กรระหว่างประเทศ จัดตั้งแนวทางดำเนินการแบบสมัครใจด้านเกษตรและระบบอาหารที่มี ความยั่งยืนและอิงจากตลาด
18. การดำเนินการของ MSPs นั้นรวมถึงกิจกรรมหลายอย่าง ตั้งแต่การบริหารจัดการทรัพยากร (ซึ่งรวมถึงการบริหารจัดการน้ำ การบริหารจัดการป่าไม้ของชุมชน) และการพัฒนาการเกษตร ไปจนถึง กระบวนการแปรรูปและกระจายสินค้าอาหาร ซึ่งเป็นที่แน่นอนว่ากิจกรรมดังกล่าวนี้สามารถ เชื่อมโยงกับการรณรงค์ การตั้งมาตรฐาน การสร้างองค์ความรู้ร่วมกัน และการเสริมสร้างศักยภาพ แต่โดยส่วนใหญ่แล้ว MSPs จะให้ความสำคัญการดำเนินนโยบาย แผนงาน และโครงการในหลายๆ ระดับ ตั้งแต่ระดับโลกจนถึงระดับท้องถิ่น ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการพัฒนาความมั่นคงอาหารและ โภชนาการ และการพัฒนาที่ยั่งยืนภายใต้สถานการณ์ฉุกเฉิน หรือการดำเนินการในระยะยาว
19. MSPs มีบทบาทสำคัญในการระดมทุนและขับเคลื่อนทรัพยากรเพื่อความมั่นคงอาหารและโภชนาการ และการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยสามารถสร้างความกลมกลืนและลดความขัดแย้งในการดำเนินการ ทำให้มี การระดมทุนที่ดีขึ้น ทำให้เกิดการประสานงานระหว่างเงินทุนจากภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อ ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ โดยสามารถดำเนินการด้วยนวัตกรรมใหม่ๆ เช่น การรวมสถาบัน ทางการเงินเข้าด้วยกัน ทั้งนี้ การดำเนินการนั้นจะต้องเป็นไปในทิศทางเดียวกับเป้าหมายของประเทศ และเป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน

ผลประโยชน์และข้อจำกัดของ MSPs

20. รายงานฉบับนี้ จะหารือเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับและข้อจำกัดของ MSPs รวมถึง คุณสมบัติ จะใช้ในการประเมินประสิทธิภาพของ MSPs ที่มีอยู่เดิม ประเมินผลได้ผลเสียระหว่าง คุณสมบัติดังกล่าว เพื่อสร้างความเข้าใจที่ดีขึ้นต่อบทบาทของ MSPs ที่มีต่อการระดมทุนเพื่อ

ความมั่นคงอาหาร นอกจากนี้ จะเสนอเครื่องมือและวิธีการสำหรับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียนำไปดำเนินการประเมินด้วยตนเอง

21. ผลประโยชน์หลักของ MSPs คือการขับเคลื่อนและประสานงานในการใช้ทรัพยากรร่วมกัน (รวมถึงทรัพยากรมนุษย์ วัตถุ และการเงิน) ระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหรือแก้ปัญหาส่วนรวมที่ไม่มีผู้ใดสามารถแก้ไขได้ด้วยคนเดียว การรวบรวมทรัพยากรเข้าด้วยกันจะช่วยส่งเสริมการสร้างความกลมกลืนและให้หุ้นส่วนสามารถแลกเปลี่ยนความเสี่ยงและความรับผิดชอบระหว่างกันได้ และดึงดูดแหล่งทรัพยากรใหม่ๆ หรือใช้ทรัพยากรที่มีอยู่เดิมอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อบรรลุเป้าหมายความมั่นคงอาหารและโภชนาการ และการพัฒนาที่ยั่งยืน
22. จากการจัดเวทีประชุมหารือเชิงนโยบายระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีมุมมองที่แตกต่างกันและความต้องการที่หลากหลาย MSPs จะสามารถเพิ่มความเข้าใจร่วมกันระหว่างหุ้นส่วน ส่งเสริมความเข้าใจเชิงนโยบาย และสร้างข้อตกลงร่วมกัน ถ้าหากมีการเคารพสิทธิและความต้องการของแต่ละผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอย่างเหมาะสม ยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการของ MSPs ก็จะได้รับการยอมรับมากขึ้นและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในทุกฝ่าย และอาจนำไปสู่ผลลัพธ์ด้านความมั่นคงอาหารและโภชนาการที่ดีขึ้น
23. ปัจจุบัน MSPs ยังประสบกับความท้าทายและข้อจำกัดในเรื่องของการใช้ประโยชน์จากศักยภาพของ MSPs อย่างเป็นทางการ โดยมีความตึงเครียดระหว่างหุ้นส่วนใน MSPs เนื่องจากขาดความเชื่อมั่นต่อกันและมีมุมมองที่ต่างกันในเรื่องคุณค่าของส่วนรวม การประเมินสถานการณ์ เป้าหมายในระยะสั้นและระยะยาว การจัดลำดับความสำคัญในการดำเนินการและทรัพยากรที่จะต้องใช้ในการดำเนินการ ความขัดแย้งในเรื่องดังกล่าวเกิดขึ้นจากผลประโยชน์และแรงจูงใจของแต่ละคนที่มีความแตกต่างกัน นอกจากนี้ ผลประโยชน์ทับซ้อนยังเป็นอีกทางหนึ่งที่ทำให้เกิดความตึงเครียดใน MSPs
24. นอกจากนี้ ยังมีความเสี่ยงที่ MSPs จะทำให้เกิดความไม่สมดุลทางอำนาจ และเพิ่มอำนาจให้กับผู้ที่มีบทบาทมีอิทธิพลอยู่แล้ว สิ่งท้าทายสำคัญของ MSPs คือการตระหนักรู้และแก้ไขความไม่สมดุลดังกล่าว ซึ่งความครอบคลุม ความโปร่งใส และตรวจสอบได้เป็นปัจจัยสำคัญในการแก้ปัญหาดังกล่าว โดยต้องทำให้ผู้ยากไร้และกลุ่มคนชายขอบที่ได้รับผลกระทบจากความไม่มั่นคงอาหารและภาวะทุพโภชนาการได้เข้ามามีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ โดยให้หุ้นส่วนผู้ที่มีอิทธิพลน้อยเหล่านี้ได้มีสิทธิในการพูดและมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ ซึ่งต้องอาศัยเวลาและทรัพยากรอย่างมากในการให้พวกเขาเหล่านี้ได้เข้าร่วมในการระบวนการหารือ
25. การตัดสินใจใน MSPs อาจใช้เวลา พลังงาน และทรัพยากรมากกว่ากระบวนการที่ผู้มีส่วนได้เสียดำเนินการแยกกัน ซึ่งทำให้เกิดต้นทุนการดำเนินการโดยตรงและโดยอ้อม ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินการ MSPs ประสบความสำเร็จ จำเป็นต้องอาศัยเวลา และความร่วมมือจากหลายภาคส่วน

26. กระบวนการในการนำผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมาร่วมกันกำหนดผลการดำเนินงานและผลลัพธ์ของ MSPs มักจะมีผลในตัวเอง เช่น การประเมิน MSPs จะไม่ครอบคลุมผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรม แต่จะครอบคลุมกระบวนการตัดสินใจของตัวเอง ซึ่งประเด็นดังกล่าว HLPE ได้เสนอ 8 คุณสมบัติที่จะส่งผลต่อผลการดำเนินงานของ MSPs
27. HLPE พิจารณา คุณสมบัติ 3 ด้านที่เกี่ยวข้องกับผลลัพธ์ ได้แก่ ประสิทธิภาพ ผลกระทบ และความสามารถในการเคลื่อนย้ายทรัพยากร ในขณะที่ ประสิทธิภาพ หมายถึงขอบเขตที่ MSPs ให้ผลลัพธ์ที่คาดหวังและผลลัพธ์ที่ได้ทันที ผลกระทบ หมายถึงผลลัพธ์ระยะยาวและกว้าง และเป้าหมายสูงสุดของ MSP รวมถึงการยกระดับคุณภาพชีวิต และ ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ แม้ว่า ความสามารถในการเคลื่อนย้ายทรัพยากร อาจถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของประสิทธิภาพของ MSP แต่ก็สมควรได้รับความสนใจเป็นพิเศษเมื่อมีการประเมินผลของ MSP ต่อการจัดหาเงินทุนของความมั่นคงอาหารและโภชนาการ
28. HLPE ได้แยกประเภทคุณสมบัติ 5 ด้านที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการ ได้แก่ การบูรณาการ ความรับผิดชอบ ความโปร่งใส การสะท้อนกลับไปมา และความสามารถ ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้ได้สะท้อนการอำนวยความสะดวกของ MSPs ต่อการหารือระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อให้พวกเขาสามารถแลกเปลี่ยนวัตถุประสงค์ร่วมกัน และได้รับผลจากกระบวนการดำเนินการและการตัดสินใจของ MSPs

ความครอบคลุม คือการทำให้มั่นใจว่า “ความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องทุกคน โดยเฉพาะคนที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดจากความไม่มั่นคงอาหารจะได้รับการตอบสนอง” (CFS ปี ค.ศ. 2009)

ความรับผิดชอบ ไม่ว่าจะภายในหรือภายนอกมักจะเข้าใจว่าเป็นความรับผิดชอบที่ตัวแทนหรือกลุ่มใดจะได้รับจากการพูดหรือการตัดสินใจในนามของบุคคลอื่น

ความโปร่งใส หมายถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกคนเข้าถึงข้อมูลที่ดีที่สุดของ MSPs ในด้านธรรมาภิบาล กฎระเบียบ กระบวนการ ค่าใช้จ่าย กิจกรรม และการตัดสินใจ

การสะท้อนกลับไปมา หมายถึงความสามารถในการเรียนรู้จากข้อผิดพลาด การประเมินแนวโน้มระยะยาวและการตอบสนอง

ประสิทธิภาพ มักเป็นที่เข้าใจว่าเป็นความสัมพันธ์ระหว่างผลประโยชน์ (ผลลัพธ์) ที่ได้ และทรัพยากร (ปัจจัยการผลิต) ที่เกี่ยวข้องใน MSPs

29. ความเชื่อมโยง การทำงานร่วมกัน และการแลกเปลี่ยนระหว่างคุณสมบัติ 8 ด้านเหล่านี้ จะต้องได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบในการประเมินผลการดำเนินงานของ MSPs ยกตัวอย่างเช่น การมีการบูรณาการ ความโปร่งใส ความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้น อาจทำให้เกิดค่าใช้จ่ายใน MSPs เพิ่มขึ้นด้วย ซึ่งจะเป็นเครื่องมือในการเพิ่มการมีส่วนร่วมของกลุ่มคนชายขอบและกลุ่มคนที่มีความเปราะบาง ทำให้เกิด

ประสิทธิภาพในระยะยาว และส่งเสริมการตระหนักถึงสิทธิในอาหารที่เพียงพอในบริบทของ ความมั่นคงด้านอาหารแห่งชาติ

แนวทางการดำเนินงานเพื่อพัฒนา MSPs ต่อความมั่นคงอาหารและโภชนาการ

30. แม้ว่า MSPs เป็นหนึ่งในกลไกที่เป็นไปได้ในรูปแบบของธรรมาภิบาลด้านอาหาร แต่อาจไม่ได้เหมาะสมที่สุดในทุกสถานการณ์ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการค้นหาเงื่อนไขจากภายในและสภาพแวดล้อม จากภายนอกที่จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของ MSPs ต่อความมั่นคงอาหารและโภชนาการ และการพัฒนาที่ยั่งยืน
31. เงื่อนไขภายใน หมายถึงสิ่งที่สามารถทำได้หรือเปลี่ยนแปลงได้ภายใน MSPs โดยหุ้นส่วนความร่วมมือ หรือโดย MSPs ในฐานะกลุ่ม เพื่อปรับปรุงผลการดำเนินงานสำหรับ ความมั่นคงอาหารและ โภชนาการ โดย HLPE ได้แยกประเภทออกเป็น 6 ขั้นตอนเพื่อติดตามการจัดตั้ง MSP ได้แก่ (1) ระบุ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องเพื่อเข้ามามีส่วนร่วมและให้ความเห็นต่อปัญหา (2) ปรับปรุงวิสัยทัศน์ ร่วมกัน (3) ระบุบทบาทและความรับผิดชอบของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน (4) จัดทำโครงสร้างธรรมาภิบาล (5) ออกแบบและดำเนินการตามกลยุทธ์ และ (6) ติดตามและ ประเมินผลลัพธ์และกระบวนการอย่างสม่ำเสมอ โดย 6 ขั้นตอนนี้จะแก้ไขข้อจำกัดและความท้าทาย โดยสร้างความไว้วางใจและส่งเสริมการทำงานร่วมกันระหว่างหุ้นส่วนความร่วมมือ การแก้ไขความไม่ สมดุลของพลังงาน และการลดค่าใช้จ่ายในระยะยาว
32. ในขั้นตอนเริ่มต้นของ MSPs การสร้างความไว้วางใจและการทำงานร่วมกันระหว่างหุ้นส่วนความร่วมมือ จะขึ้นอยู่กับความแข็งแกร่งของข้อตกลงในการกำหนดปัญหาและองค์ประกอบของหุ้นส่วนความร่วมมือ รวมถึงความสามารถของหุ้นส่วนความร่วมมือในการชี้แจงค่านิยมร่วมกันและสร้างวิสัยทัศน์ร่วมกัน นอกจากนี้ ก่อนที่จะจัดตั้งหุ้นส่วนความร่วมมือ จะต้องสามารถอธิบายความคาดหวัง ความสนใจ และ แรงจูงใจที่แตกต่างกันของหุ้นส่วนความร่วมมือได้
33. ความไว้วางใจนี้สามารถสร้างได้จากการเข้ามามีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอย่างต่อเนื่อง และเมื่อ MSPs สามารถรับรู้และแก้ไขความไม่สมดุลของพลังงาน ผ่านทาง (1) การมีคำอธิบายของบทบาท และหน้าที่ของแต่ละหุ้นส่วนความร่วมมือที่ชัดเจน และสามารถแยกแยะความขัดแย้งทางผลประโยชน์ (2) การมีโครงสร้างธรรมาภิบาลแบบบูรณาการสำหรับ MSPs เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของกลุ่มคนที่ มีความเปราะบาง และให้ความสำคัญแก่ ผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดจากความไม่มั่นคงอาหารและ ภาวะทุพโภชนาการ และ (3) มีกลไกแก้ปัญหาความขัดแย้งอย่างเข้มแข็งและโปร่งใส
34. กระบวนการหารือของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหลายฝ่ายจะมีต้นทุนการดำเนินการอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม ต้นทุนการดำเนินการเหล่านี้อาจถือเป็นการลงทุนระยะยาวเพื่อเสริมสร้างการบูรณาการ ความโปร่งใส และความรับผิดชอบ เมื่อมีการสร้างความไว้วางใจและลดความตึงเครียดระหว่างหุ้นส่วนความร่วมมือ การแก้ปัญหาความไม่สมดุลของพลังงาน การแก้ปัญหาความขัดแย้งและการส่งเสริมการมีส่วนร่วม

ของกลุ่มคนเปราะบาง MSPs จะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการดำเนินงานเพื่อบรรลุต่อ ความมั่นคง อาหารและโภชนาการ และการพัฒนาที่ยั่งยืนในระยะยาวมากกว่าการแยกดำเนินการของแต่ละ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

35. สภาพแวดล้อมภายนอก หมายถึง สภาพแวดล้อมของการดำเนินการของ MSPs ที่จัดทำโดยภาครัฐ IGOs และกำหนดโดยผู้ที่ไม่ใช่ภาครัฐ โดยรายงานได้ทบทวนทางเลือกที่เป็นไปได้ในการส่งเสริม ความโปร่งใสและความรับผิดชอบ และชี้ให้เห็นว่าวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ปี ค.ศ. 2030 และแผนปฏิบัติการ Addis Ababa Action เป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ MSPs ประสบความสำเร็จในการบรรลุความมั่นคง อาหารและโภชนาการ และการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยทางเลือกเหล่านี้ ได้เน้นความสำคัญของระบบ การรายงานและการติดตาม ที่จะช่วยอำนวยความสะดวกในเรื่องการเก็บข้อมูล การแลกเปลี่ยน เรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ และการสร้างขีดความสามารถภายในและระหว่าง MSPs
36. การแลกเปลี่ยนความรู้ สามารถส่งเสริมจากภายในองค์กรและได้รับการสนับสนุนจากองค์กรภายนอก ที่ทำงานร่วมกับ MSPs เช่น MSPs สามารถส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความรู้ภายในองค์กรจากการติดต่อ ประสานกับหน่วยงานภายในองค์กร ทำให้เกิดวัฒนธรรมการเรียนรู้ภายในทั้งจากข้อดีและข้อจำกัด ของ MSPs รวมถึงยังสามารถประยุกต์ใช้เครื่องมือต่างๆ ในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ได้ นอกจากนี้ สามารถเพิ่มขีดความสามารถโดยการจัดประชุมร่วมกับเจ้าหน้าที่หลายฝ่ายในองค์กร การเรียนรู้จาก กิจกรรม การประเมินผล และข้อริเริ่มต่างๆ
37. ภาครัฐและ IGOs มีหน้าที่หลักในการให้ความสำคัญกับวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ปี ค.ศ. 2030 (SDG เป้าหมายที่ 16) การส่งเสริมกฎระเบียบระดับชาติและระหว่างประเทศ และการพัฒนาประสิทธิภาพ ความรับผิดชอบ และความโปร่งใสของสถาบันในทุกระดับ การดำเนินการผ่านแนวปฏิบัติระหว่าง ประเทศ กฎระเบียบของประเทศ ภาครัฐ และ IGOs จะสามารถสนับสนุนการจัดทำข้อเสนอแนะ นโยบายและการจัดทำกรอบการทำงานของสถาบันที่จำเป็นสำหรับ MSPs เพื่อส่งเสริม ความมั่นคง อาหารและโภชนาการ และตระหนักถึงสิทธิในอาหารที่เพียงพอในบริบทของความมั่นคงด้านอาหาร แห่งชาติ
38. รายงานนี้ได้ค้นหาศักยภาพของกลไกทางนวัตกรรม เช่น ความรับผิดชอบต่อสังคมของเอกชน หรือ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเงินแบบผสมผสาน เพื่อดึงดูดทรัพยากรเพิ่มเติม หรือ จัดความสำคัญ ของทรัพยากรที่มีอยู่ให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศและของโลกในการบรรลุความมั่นคง อาหารและโภชนาการ และการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมถึง เจือจางภายใต้กลไกที่ตอบสนองความต้องการ ของภาครัฐ

ข้อเสนอแนะ

MSPs ควรได้รับการบรรจุเป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์/แผนงาน/ และโครงการของภาคส่วนต่างๆ เพื่อบรรลุเป้าหมายของ ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ ซึ่ง MSPs ได้เสนอกฎเกณฑ์ด้านนวัตกรรมที่จะช่วยในด้านการเงินและปรับปรุงความมั่นคงอาหารและโภชนาการ อย่างไรก็ตาม MSPs ไม่สามารถแทนที่ความต้องการในการลงทุนของภาครัฐอย่างต่อเนื่องในความมั่นคงอาหารและโภชนาการ เนื่องจากยังคงมีข้อจำกัดที่ต้องแก้ไขเพื่อให้มั่นใจว่า MSPs จะมีความโปร่งใสและน่าเชื่อถือ ความสอดคล้องกับความต้องการระดับชาติ/ภูมิภาค/และโลก และส่งผลต่อการตระหนักถึงสิทธิในอาหารที่เพียงพอในบริบทของความมั่นคงด้านอาหารแห่งชาติ โดยในบริบทนี้ HLPE ได้เสนอข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อให้การดำเนินงานของ MSPs ส่งเสริมด้านการเงินและการปรับปรุงความมั่นคงอาหารและโภชนาการ

1. จัดทำกรอบการทำงานเพื่อให้มั่นใจว่า MSPs จะสามารถส่งเสริมการตระหนักถึงสิทธิในอาหารที่เพียงพอในบริบทของความมั่นคงด้านอาหารแห่งชาติอย่างมีประสิทธิภาพ

ภาครัฐ ควร:

- พิจารณาบทบาทของ MSPs ในการพัฒนากลยุทธ์/แผนงาน/และโครงการ เพื่อบรรลุเป้าหมาย ความมั่นคงอาหารและโภชนาการของประเทศ
- มั่นใจว่า กฎหมายและกฎระเบียบของกรอบการทำงานจะสามารถส่งเสริมความโปร่งใสและความน่าเชื่อถือ และอำนวยความสะดวกต่อการจัดการความขัดแย้งของผลประโยชน์ใน MSPs
- มั่นใจว่า ความพยายามใน MSPs จะส่งผลต่อแนวปฏิบัติโดยสมัครใจว่าด้วยการส่งเสริมการตระหนักถึงสิทธิในอาหารที่เพียงพอในบริบทของความมั่นคงด้านอาหารแห่งชาติ (VGRtF) และนำข้อเสนอแนะด้านนโยบายต่างๆ ของ CFS มาใช้
- ส่งเสริมการพัฒนากฎบัตรสำหรับ MSPs เพื่อให้มีผลที่ดีขึ้นในด้านการเงินและปรับปรุง ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ โดยใช้พื้นฐานจากหลักการที่ได้จัดทำในรายงานนี้

2. ปรับปรุงการระดมเงินทุน การประสานงาน และการกำหนดเป้าหมายด้านการเงินสำหรับ ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ ผ่าน MSPs

ภาครัฐ ร่วมมือกับองค์กรระหว่างรัฐบาล (IGOs) รวมถึงสถาบันด้านการพัฒนาแบบพหุภาคี ควรจะ:

- ส่งเสริมแนวทางด้านนวัตกรรมเพื่อระดมเงินในประเทศและระหว่างประเทศของ MSPs ผ่านการใช้กลไกที่หลากหลาย เช่น นโยบายอัตราภาษีแบบก้าวหน้า และการใช้จ่ายของโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม และสิ่งแวดล้อมขององค์กร
- สร้างกองทุนพิเศษที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐ เพื่อให้เงินทุนและเงินให้กู้ยืมแก่ผู้ที่มีความเปราะบางและคนชายขอบ รวมถึงกลุ่มผู้ผลิตอาหารรายย่อย วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก และสมาคมของคนพื้นเมือง

- c) ส่งเสริมการเพิ่มเงินทุนจากภาครัฐและเอกชนใน MSPs สำหรับความมั่นคงอาหารและโภชนาการ รวมถึงผ่านทางสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเงินแบบผสมผสาน
- d) กำหนดและบังคับใช้กฎหมายด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรในการจัดสรรเงินทุนของบริษัทให้แก่ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ ที่สอดคล้องกับความรับผิดชอบต่อสังคมและเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน
- e) ส่งเสริม MSPs เพื่ออำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายและบรรลุเป้าหมายด้านการเงินสำหรับความมั่นคงอาหารและโภชนาการ โดยการเสริมสร้างความเชื่อมโยงระหว่างซอร์ริเริ่มด้านชุมชน รวมถึงกลุ่มช่วยเหลือตนเองของผู้หญิงและสถาบันการเงินที่เป็นทางการ

3. เสริมสร้างความโปร่งใสและการตรวจสอบได้ใน MSPs ผ่านหลักการจัดการและธรรมาภิบาลที่มีประสิทธิภาพ

หุ้นส่วนความร่วมมือใน MSPs ควรจะ:

- a) ระบุและรับทราบความตึงเครียดระหว่างหุ้นส่วนความร่วมมือ ความไม่สมดุลทางอำนาจและความขัดแย้งทางผลประโยชน์ ในระยะเริ่มต้นของ MSPs
- b) พัฒนาระรยาบรรณที่เหมาะสมในการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎระเบียบของประเทศ ตลอดจนข้อเสนอแนะด้านนโยบายหลักของ CFS
- c) ระบุบทบาทและหน้าที่ของหุ้นส่วนความร่วมมือที่แตกต่างกันให้ชัดเจน ในรูปแบบของการเป็นตัวแทน การมีส่วนร่วม การตัดสินใจ และการให้เงินภายในการดำเนินงานของ MSPs
- d) ส่งเสริมกระบวนการตัดสินใจแบบบูรณาการ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกคนอย่างมีนัยสำคัญและมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะผู้หญิง เยาวชน กลุ่มคนพื้นเมือง ผู้ผลิตอาหารรายย่อย และกลุ่มคนเปราะบางและคนชายขอบ
- e) พัฒนาความโปร่งใสและกลไกการแก้ไขความขัดแย้งที่เหมาะสม
- f) จัดตั้งกลไกในการเสริมสร้างขีดความสามารถของคนเปราะบาง และให้การช่วยเหลือด้านเทคนิคและการเงินอย่างเหมาะสม

4. การเพิ่มผลกระทบของ MSPs ผ่านการติดตาม ประเมินผล และแบ่งปันประสบการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ

หุ้นส่วนความร่วมมือใน MSPs ควรจะ:

- a) กำหนดตัวชี้วัดที่เหมาะสม และเก็บข้อมูลและจัดการแผนที่เกี่ยวข้องกับการบรรลุเป้าหมาย ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ

b) จัดตั้งระบบการติดตามและประเมินผล MSP ให้มีความโปร่งใสและเหมาะสม ที่มีพื้นฐานจากหลักเกณฑ์ที่ได้มีการจัดทำในรายงานนี้ ได้แก่ ประสิทธิภาพ ผลกระทบ ความสามารถในการเคลื่อนย้ายทรัพยากร ความครอบคลุม การตรวจสอบได้ ความโปร่งใส ความยืดหยุ่น และประสิทธิภาพ

c) แลกเปลี่ยนการติดตามและประเมินผลข้อเสนอแนะร่วมกับผู้จัดทำนโยบายและสังคมเพื่อบรรลุผลกระทบ ภาครัฐ และ IGOs ร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น ควรจะ:

d) จัดตั้งกลไกเพื่อปรับปรุงการเก็บข้อมูลและแลกเปลี่ยนข้อมูลด้าน MSPs ในระดับประเทศ ภูมิภาค และโลก

5. การรวมองค์ความรู้ในรูปแบบที่แตกต่างกัน และค้นหาประเด็นการทำวิจัยใน MSPs เพื่อการเงินและปรับปรุง ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ

ภาครัฐและหน่วยงานทางวิชาการ ร่วมกับหน่วยงานด้านสังคมและผู้มีความรู้อื่นๆ ควรจะ:

a) ส่งเสริมโครงการวิจัยแบบมีส่วนร่วมและโครงการต่างๆ โดยคำนึงถึงองค์ความรู้ดั้งเดิมและของท้องถิ่น

b) ส่งเสริมการใช้ MSPs เป็นเครื่องมือในการให้ความรู้ การรวมองค์ความรู้ในรูปแบบที่แตกต่างกัน และแลกเปลี่ยนประสบการณ์

c) สนับสนุนการพัฒนาระบบต่อขยายอย่างมีประสิทธิภาพ ผ่าน MSPs

d) สนับสนุนการเงินและทำวิจัยเพิ่มเติมใน MSPs โดยค้นหา

(i) วิธีการประเมินผลกระทบในระยะสั้นและระยะยาวที่เป็นนวัตกรรม โดยใช้เกณฑ์ที่ได้นำเสนอในรายงานนี้

(ii) ธรรมชาติของ MSPs กฎเกณฑ์และกระบวนการในการตัดสินใจ โดยพิจารณาบทบาทและหน้าที่เพิ่มเติมของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

(iii) แนวทางในการแก้ไขความไม่สมดุลของพลังงานและความขัดแย้งของผลประโยชน์ใน MSPs อย่างเพียงพอ

(iv) ความหมายของต้นทุนการดำเนินการในระยะสั้นและระยะยาวที่เกี่ยวข้องกับการกำหนด MSPs และการดำเนินงาน

(v) การประสบผลสำเร็จและความล้มเหลวใน MSPs ที่มีอยู่ในด้านการเงินและการปรับปรุง ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ โดยให้ความสำคัญในเรื่องสิทธิและความต้องการของกลุ่มคนชายขอบและเปราะบาง

(vi) การจัดการด้านการเงินที่มีนวัตกรรมสำหรับ MSPs เพื่อส่งเสริมความมั่นคงอาหารและโภชนาการ